

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/4/2023
Identifikačné číslo spisu:	1112215070
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1112215070.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v spore žalobcu: Poistná udalosť s. r. o., so sídlom Sabinovská 11, Bratislava, IČO: 45 474 231, zastúpený Procházka & partners, spol. s r. o., so sídlom Búdkova 4, Bratislava, IČO: 36 854 948, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Digital Park I, Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 31 383 408, zastúpený SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 3 688 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-33Cb/99/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2022 č. k. 2Cob/34/2020-420, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2022 č. k. 2Cob/34/2020-420 v časti druhého a tretieho výroku a v zrušenej časti vec v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

II. Dovolanie proti prvému výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2022 č. k. 2Cob/34/2020-420 o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 26. júna 2019 č. k. 33Cb/99/2012-286 výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 11,26 % a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia istiny vo výške 3 688 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 14. septembra 2011 do zaplatenia. Súd prvej inštancie predchádzajúcim rozsudkom z 9.

februára 2017 č. k. 33Cb/99/2012-245 konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 2 051,65 eura na základe späťvzatia zastavil, žalobu doručенú súdu 17. mája 2012 zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 11,2 %.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 10. júla 2018 č. k. 2Cob/94/2017-270 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní považoval za nesporné skutkové tvrdenia týkajúce sa späťvzatia žaloby v sume 2 051,65 eura žalobcom. Sporným zostal nárok na náhradu nákladov na náhradné vozidlo za obdobie od 4. apríla 2011 do 26. apríla 2011 v sume 1 518 eur, náklady za zhotovenie znaleckého posudku vo výške 100 eur, zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 3 688 eur od 14. septembra 2011 do zaplatenia a zaplatenie doplatku skutočnej škody vo výške 18,35 eura. Aktívna legitimácia žalobcu je v konaní daná na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z poškodeného na žalobcu.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 a 4 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), § 420 ods. 1, § 420a ods. 1, § 422 ods. 1, § 427 ods. 1, § 524, § 525 ods. 1, § 663 a § 671 ods. 1, § 788 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

6. Ku škode na poškodenom motorovom vozidle súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný určil hodnotu zvyškov poškodeného vozidla 2 500 eur s tým, že poškodenému poskytne náhradu škody vo výške 5 990 eur. Súd prvej inštancie pri určení hodnoty zvyškov vozidla vychádzal zo znaleckého posudku Ing. X., ktorý bol ustanovený ako znalec do konania a ktorý určil hodnotu zvyškov vozidla na sumu 448,35 eura. Keďže žalovaný vychádzal z hodnoty zvyškov vozidla 2 500 eur, vznikla mu povinnosť doplatiť sumu 2 051,65 eura. Uvedenú sumu žalovaný doplatil v priebehu konania a žalobca vzal z tohto dôvodu žalobu v časti o zaplatenie 2 051,65 eura späť. Súd v tejto časti konanie zastavil. Žalobca trval na doplatení 18,35 eura (rozdiel medzi hodnotou zvyškov vozidla určených Ing. U. a Ing. X.). Súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku Ing. X. a žalobu v časti o zaplatenie 18,35 eura zamietol.

7. K nájmu náhradného motorového vozidla súd prvej inštancie uviedol, že poškodený si od Rastislav RAVAL, IČO: 34 982 507, na obdobie od 4. apríla 2011 do 26. apríla 2011 prenajal motorové vozidlo KIA CEED s nájomným vo výške 66 eur denne, spolu za 1 518 eur, pričom súd prvej inštancie mal z predložených dôkazov za preukázané, že poškodený túto sumu aj skutočne uhradil. Žalovaný v konaní namietal, že obvyklou cenou nájmu pre porovnateľné vozidlo je 20 až 28 eur na deň.

8. Žalobca v konaní tvrdil, že oznámenie žalovaného, že sa jedná o totálnu škodu nie je dôvodom, ktorý by bránil nároku na náhradné vozidlo. Zo zápisu o poškodení vozidla zo 16. marca 2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný neodporúčal opravu poškodeného vozidla. Z Vyjadrenia k spôsobu likvidácie poistnej udalosti z 24. marca 2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný oznámil poškodenému, že škodovú udalosť rieši ako totálnu škodu a preto neodporúča opravu motorového vozidla, keďže predpokladané náklady na opravu by presahovali všeobecnú hodnotu vozidla. Z Oznámenia o poistnom plnení z 11. apríla 2011 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný riešil poistnú udalosť poskytnutím poistného plnenia poškodenému vo výške 5 990 eur.

9. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že poškodený mal v čase uzatvorenia Požičovnej zmluvy 4. apríla 2011 vedomosť o tom, že škoda bude riešená ako

totálna škoda a že žalovaný neodporúča poškodenému opravu vozidla z dôvodu ekonomickej nerentability. Žalobca súdu pritom v konaní nepreukázal, kedy sa poškodený dozvedel o tom, že ide o totálnu škodu a ani kedy prijal náhradu škody vo výške 5 990 eur.

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že poisťovňa je povinná nahradiť poškodenému náhradu nákladov na nájom náhradného vozidla za obdobie do oznámenia poisťovne poškodenému, že oprava vozidla je neekonomická. Týmto oznámením poisťovne je zrejmé, že nejde o dočasnú nemožnosť užívať vlastné motorové vozidlo, ale že sa jedná o totálnu škodu, ktorá bude nahradená. Trvanie nájmu náhradného motorového vozidla po tomto oznámení by bolo neúčelné a nie nevyhnutné.

11. Súd prvej inštancie poukázal aj na obvyklosť ceny nájmu. Ponuky prenájmu vozidiel predložené žalovaným v danom mieste a čase zodpovedajú 50 % sumy, ktorú sa poškodený zaviazal zaplatiť ako nájomné. Žalobca obvyklosť ceny nájmu vo výške 66 eura na deň v konaní nepreukazoval. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že táto suma je neprimerane vysoká.

12. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v časti nároku na zaplatenie sumy 1 518 eur ako nájomného za obdobie od 4. apríla 2011 do 26. apríla 2011 zamietol.

13. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že poškodený skutočne zaplatil sumu 100 eur za vyhotovenie znaleckého posudku. Súd prvej inštancie ale žalobcovi nárok na náklady za znalecký úkon č. 153/2011 Ing. U. U. vo výške 100 eur nepriznal, keďže nešlo o znalecký posudok v zmysle § 209 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Výdavok nebol vynaložený účelne a k plneniu zo strany žalovaného došlo až v nadväznosti na znalecký posudok zhotovený Ing. X..

14. Vo vzťahu k nároku na úroky z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že poisťná udalosť bola žalovanému nahlásená 28. marca 2011 a poškodený poisťnú udalosť nahlásil dňa 4. apríla 2011, pričom žalovaný uskutočnil oznámenie o poistnom plnení listom z 11. apríla 2011, t. j. v trojmesačnej zákonnej lehote. Žalovaný sa preto nedostal do omeškania s poskytnutím poistného plnenia, pretože si splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP riadne a včas.

15. Odvolací súd na základe odvolania podaného žalobcom rozsudkom z 26. apríla 2022 č. k. 2Cob/34/2020-420 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2 051,65 eura od 14. septembra 2011 do 1. marca 2016 do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V druhom výroku odvolací súd žalobu vo zvyšku zamietol. V treťom výroku odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 11,26 %.

16. Odvolací súd skonštatoval správnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti nepriznania žalobcovi nároku na zaplatenie sumy 1 636,35 eura (18,35 eura + 1 518 eur + 100 eur).

17. Odvolací súd uviedol, že pri parciálnej škode, kedy je poškodené vozidlo ekonomicky opraviteľné, je rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie, kedy stráca požičané vozidlo pojmový status náhradného vozidla, moment, kedy sa oprava poškodeného motorového vozidla ukončila. Za rozhodujúce sa nepovažuje vyplatenie poistného plnenia, ale len doba, počas ktorej sa motorové vozidlo opravovalo. Odlišná situácia podľa odvolacieho súdu vzniká pri totálnej škode. Odvolací súd nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, že poškodený má nárok na náhradu za prenájom vozidla až do doby zaobstarania nového vozidla alebo vyplatenia finančných prostriedkov. Pokiaľ by sa posudzovala doba do obstarania nového vozidla, požičanie náhradného

vozidla by mohlo mať povahu dlhodobého nájmu a takéto náklady by prevyšovali škodu na vozidle a nebola by splnená podmienka účelnosti. K argumentácii žalobcu nálezhom Ústavného súdu Českej republiky z 24. júla 2018 sp. zn. I. ÚS 3831/17 odvolací súd uviedol, že uvedené rozhodnutie nepredstavuje rozhodnutie najvyšších súdnych autorít v Slovenskej republike.

18. Odvolací súd zotrval na právnom názore, že v prípade totálnej škody je možné považovať za účelné náklady nájmu náhradného vozidla v situácii bezprostredne po nehode, pokiaľ ešte nie je zrejmé, či bude účelné vozidlo opraviť. Akonáhle je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je neehospodárna a preto sa vykonávať nebude, nemožno náklady nájmu vozidla považovať za účelné. Nájomné za vozidlo za dobu dlhšiu už nemožno považovať za účelný a nevyhnutný náklad v súvislosti so vznikom škody. Pojmovo totiž zistením, že ide o totálnu škodu a oprava je nerentabilná, stráca status náhradného vozidla prenajatého dočasne po dobu, kým z dôvodu poškodenia nie je možné užívať vlastné vozidlo.

19. V tomto prípade poškodený uzatvoril zmluvu o požičaní vozidla preukázateľne v čase, keď už vedel, že ide o totálnu škodu a teda, že jeho vozidlo sa opravovať nebude.

Odvolací súd nespochybnil účelnosť nákladov v období od poistnej udalosti do oznámenia, že ide o totálnu škodu. Žalobca v konaní nerozporoval doručenie listu z 24. marca 2011, ktorým poisťovňa oznámila, že opravu poškodeného vozidla nedoporučuje a škodová udalosť sa bude riešiť formou totálnej škody. Poškodený si prenajal motorové vozidlo až 4. apríla 2011 a prenajaté ho mal do 26. apríla 2011 za ceny, ktoré žalovaný rozporoval ako neprimerane vysoké.

20. K námietke žalobcu, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného z 1. marca 2016 a nemohol reagovať na žalovaným predložené dôkazy týkajúce sa cenníkov iných autopožičovní, odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania z 13. októbra 2016, z ktorej vyplýva, že žalovaný pri svojom prednese poukazoval na svoje vyjadrenie z 1. marca 2016. Žalobca bol podľa odvolacieho súdu preto s týmto podaním oboznámený a mal možnosť

na toto vyjadrenie reagovať na pojednávaní a navrhnuť dôkazy. Odvolací súd poukázal aj na pojednávanie uskutočnené 31. mája 2019, kde súd prvej inštancie vyhodnotil ako spornú skutočnosť nárok na náhradu nákladov na náhradné vozidlo za obdobie od 4. apríla 2011 do 26. apríla 2011 v sume 1 518 eur, t. j. 66 eur na deň.

21. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie 100 eur titulom nákladov za vypracovanie znaleckého posudku predloženého žalobcom odvolací súd uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že nejde o znalecký posudok v zmysle § 209 CSP, preto nejde o nárok, ktorý by bol žalovaný v súlade s § 4 ods. 2 zákona o PZP povinný hradíť poškodenému.

22. Vo vzťahu k nároku na úrok z omeškania poukázal odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 23. februára 2022

sp. zn. 3Obdo/27/2021, ako aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. októbra 2021 sp. zn. III. ÚS 309/2020 a zo 14. októbra 2021 sp. zn. III. ÚS 214/2020. Povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP sa vzťahuje výlučne na nesplnenie nepeňažnej povinnosti upravenej v § 11 ods. 6 zákona o PZP, avšak nezbavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenia podľa § 517 ods. 2 OZ, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP včas. Odvolací súd preto priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2 051,65 eura od 14. septembra 2011 do 1. marca 2016.

23. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie, eventuálne, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 518 eur s úrokom z omeškania a sumou 100 eur.

23.1. Žalobca dovolanie odôvodnil vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, keď súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel o dôkaz (prehľad cenníkov iných autopožičovní), ktorý žalobcovi nebol

doručený a odvolací súd toto pochybenie nenapravil. Dôkaz predložený do konania žalovaným nebol doručený žalobcovi a nebol ani vykonaný priamo na pojednávaní.

23.2. Pri nároku na úhradu nákladov za vyhotovenie znaleckého posudku č. 153/2011 Ing. U. odvolací súd opomenul, že znalecký posudok bol v konaní predložený v čase platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti CSP, zostávajú zachované. Súd nižšej inštancie sa nezaoberali otázkou zachovania právnych účinkov tohto úkonu. Účelnosť vyhotovenia a predloženia znaleckého posudku nemôže byť daná dodržaním formálnych atribútov, ktoré v danom čase neexistovali. Účelnosť tohto znaleckého posudku potvrdil súd prvej inštancie tým,

že dal vypracovať aj ďalší znalecký posudok. Aj keď bol znalecký posudok predložený žalobcom súdom vyhodnotený ako listinný dôkaz, nezbavuje ho účelnosti.

23.3. Dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

(ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 168/2019, podľa ktorého pri výklade § 11 ods. 6 zákona o PZP je úkonom, z ktorého sa stáva zrejším, či dochádza k odškodneniu nákladov súvisiacich s opravou vozidla alebo či sa odškodňuje iba zostatková hodnota neopraviteľne poškodeného motorového vozidla, oznámenie poisťovne podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, t. j. oznámenie, ktorým poisťovňa poškodenému oznamuje výšku poistného plnenia, ako aj výsledok prešetrenia škodovej udalosti. V konaní bolo preukázané, že oznámenie podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP bolo žalovaným odovzdané na poštovú prepravu 29. apríla 2011, pričom poškodený ho prevzal v priebehu mesiaca máj 2011 a náhradné vozidlo používal

od 4. apríla do 26. apríla 2011.

23.4. Podľa dovolateľa je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vnútorne rozporné, keď doba, po ktorú z dôvodu poškodenia nemôže poškodený používať vlastné vozidlo

nie je spôsobilá skončiť tým, že poisťovňa oznámi poškodenému, ako mieni prešetrovať škodovú udalosť. Zároveň nie je z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zrejmé, ako môže vedomosť poškodeného o názore poisťovne na ekonomickú opodstatnenosť opravy poškodeného vozidla a predpokladaný spôsob šetrenia škodovej udalosti mať dopad

na kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti s vznikom škody. Zákon o PZP rozlišuje písomné oznámenie poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP a poskytnutie poistného plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, neupravuje ale oznámenie o spôsobe, akým mieni pokračovať v prešetrovaní škodovej udalosti. Výklad zvolený odvolacím súdom nezodpovedá ani výkladu náhrady škody. Oznámením o spôsobe ďalšieho šetrenia škodovej udalosti neprestáva byť náhradné vozidlo účelne využívanou náhradou za poškodené vozidlo. Pri oprave poškodeného vozidla, je dôvodnosť využívania náhradného vozidla daná až do doby, než je opravené vozidlo sprístupnené poškodenému. V takom prípade, poškodený, ktorému vznikla škoda menšia ako totálna škoda, disponuje právom využívať náhradné vozidlo

až do okamihu reštitúcie pôvodného stavu. Predbežné oznámenie tak pri čiastočnej škode neruší príčinnú súvislosť. Pri totálnej škode je z dôvodu náhlej potreby zaobstarat' si nové vozidlo kľúčovým faktorom reálna dostupnosť poistného plnenia.

23.5. Žalobca poukázal na rozsudok odvolacieho súdu z 9. júna 2016

sp. zn. ICob/85/2015, podľa ktorého jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vznikol nárok.

23.6. Žalobca v dovolaní ďalej uplatnil aj dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalobca poukázal na závery vyslovené v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2019, podľa ktorých by pri plnení zo zmluvy o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú

pri prevádzke motorového vozidla mohlo ísť o spotrebiteľský spor. Poškodený má v danom prípade postavenie spotrebiteľa a zmluva medzi škodcom a žalovaným má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Postúpenie pohľadávky následne na uvedenom vzťahu nič nemení.

23.7. Právna otázka, ktorú odvolací súd podľa dovolateľa vyriešil nesprávne, spočíva v tom, či príčinná súvislosť medzi poškodením motorového vozidla v cestnej premávke a potrebou poškodeného užívať náhradné vozidlo zaniká oznámením poisťovne, že neodporúča opravu poškodeného motorového vozidla

a poisťovňa bude opravu poškodeného motorového vozidla ďalej prešetrovať ako tzv. totálnu škodu. V nadväznosti na túto právnu otázku dovolateľ formuloval aj ďalšiu otázku, ktorá právna skutočnosť alebo právny úkon spôsobuje zánik účelnosti nákladov vynaložených na náhradné vozidlo v prípade, ak poškodené vozidlo

nie je spôsobilé na cestnú premávku. Podľa dovolateľa príčinná súvislosť medzi poškodením motorového vozidla v cestnej premávke a potrebou poškodeného používať náhradné vozidlo nezaniká oznámením poisťovne, že neodporúča opravu poškodeného motorového vozidla a poistnú udalosť bude ďalej prešetrovať ako totálnu škodu, ale výlučne v dôsledku okolností, ktoré vecne súvisia s účelnosťou napĺňania potreby používať náhradné vozidlo.

Účelnosť nákladov vynaložených na náhradné vozidlo zaniká v dôsledku poskytnutia poistného plnenia poškodenému podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP alebo v dôsledku doručenia oznámenia poisťovne o ukončení prešetrovania a výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP.

24. K dovolaniu žalobcu doručil vyjadrenie žalovaný. Podľa žalovaného nebola medzi sporovými stranami uzatvorená spotrebiteľská zmluva. Predmetom sporu je nárok poškodeného na náhradu škody, ktorý mu vyplýva z § 15 zákona o PZP, nejde o spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 OZ. Poškodený svoj nárok postúpil na žalobcu, ktorý takisto nie je spotrebiteľom. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je podľa žalovaného dostatočné.

Podľa žalovaného aj za účinnosti OSP platilo, že obligatórnou náležitosťou vyhotovenia znaleckého posudku je doložka podľa zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch a tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Vo vzťahu k právnym otázkam dovolateľa žalovaný uviedol, že nezohľadňujú zistený skutkový stav, keď poškodený uzatvoril zmluvu o požičaní vozidla až keď sa od žalovaného dozvedel, že vozidlo neodporúča opravovať. Dovolaciemu súdu žalovaný navrhuje dovolanie žalobcu odmietnuť, prípadne zamietnuť.

25. K vyjadreniu žalovaného doručil súdu vyjadrenie dovolateľ.

Podľa dovolateľa je nesúlad postupu okresného súdu s procesnou úpravou týkajúcou sa doručovania v súdnom konaní a spôsobu vykonávania listinných dôkazov zjavný a nesporný. Žalobca zotrval na svojej argumentácii týkajúcej sa účelnosti nákladov vynaložených na náhradné vozidlo, ktoré sú dané nedostupnosťou poškodeného vozidla.

Dovolateľ zároveň v uvedenom vyjadrení navrhol prerušenie konania podľa § 164 CSP z dôvodu uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 602/2022, ktorým ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. V uvedenom konaní bude ústavný súd riešiť totožné právne otázky, aké žalobca navrhol vyriešiť v tomto dovolacom konaní.

26. Dovolateľ podaním z 14. marca 2023 zobral späť svoj procesný návrh na prerušenie konania a dovolaciemu súdu doručil nález ústavného súdu zo 16. februára 2023 č. k. III. ÚS 602/2022-34.

27. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné i dôvodné.

28. Dovolací súd vzhľadom na späťvzatie návrhu dovolateľa na prerušenie konania, o tomto návrhu dovolateľa nerozhodoval.

29. Dovolateľ vymedzil dovolacie dôvody v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj v spojení dôvodom prípustnosti dovolania

podľa § 421 ods. 1 CSP. Žalobca je toho názoru, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor v zmysle § 290 CSP, preto sa má aplikovať znížený majetkový cenzus v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd považuje za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s touto dovolacou argumentáciou žalobcu, teda či v danom prípade je možné aplikovať § 422 ods. 1 písm. b) CSP a či je vôbec možné v predmetnej veci uvažovať o prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

30. Najvyšší soud konstatuje, že žalobcom je v predmetnom konaní právnická osoba, ktorá nadobudla pohľadávku postúpením od fyzickej osoby, ktorej motorové vozidlo bolo poškodené prevádzkou iného motorového vozidla. Nárok v tomto konaní je uplatňovaný voči poisťovni, u ktorej bola uzatvorená zmluva o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla škodcu. Záväzkový vzťah, z ktorého vyplýva nárok uplatňovaný v tomto konaní, má svoj právny základ v zodpovednosti škodcu za spôsobenú škodu a v § 15 ods. 1 zákona o PZP, ktorý ukladá poisťovateľovi hradiť škodu priamo poškodenému a poškodeného oprávňuje uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

31. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

32. Nárok žalobcu uplatňovaný v tomto konaní vyplýva z mimozmluvného záväzkového vzťahu medzi poškodeným a škodcom. Fyzická osoba, od ktorej žalobca nadobudol pohľadávku postúpením a žalovaný spolu nemali uzatvorenú žiadnu zmluvu, preto nemožno dospieť k záveru, že nárok uplatňovaný žalobcom v tomto konaní by mal svoj základ v spotrebiteľskej zmluve alebo by súvisel so spotrebiteľskou zmluvou. Najvyšší súd zároveň dopĺňa, že samotný poškodený bol síce fyzickou osobou, ale aj z Čestného prehlásenia a žiadosti o refundáciu nákladov spojených s požičaním náhradného vozidla z 26. apríla 2011 založeného v súdnom spise na č. I. 62 vyplýva, že poškodený si náhradné vozidlo zabezpečil na výkon podnikateľskej činnosti ako živnostník.

33. Z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2019, na ktorý žalobca poukázal vo svojom dovolaní nevyplýva záver tvrdený dovolateľom, že by v predmetnej veci malo ísť o spotrebiteľský spor. Z uvedeného nálezu nie je totiž zrejmé, či ústavný súd úpravu obsiahnutú v § 422 ods. 1 CSP vôbec zohľadnil. Ústavný súd v predmetnom náleze žiadnu výslovnú úvahu k aplikácii § 422 ods. 1 písm. b) neuviedol.

34. Z uvedeného dôvodu podľa najvyššieho súdu nie je v posudzovanom prípade možné aplikovať § 422 ods. 1 písm. b) CSP, ale majetkový cenzus je potrebné posudzovať podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

35. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

36. Žalobcom napadnutý výrok odvolacieho súdu sa týka peňažného plnenia v časti istiny vo výške 1 636,35 eura (3 688 eur - 2 051,65 eura) a príslušenstva pohľadávky. Uvedená suma 1 636,35 eura neprevyšuje sumu 3 272 eur (327,20 eura x 10) určenú v súlade s § 422 ods. 2 CSP. Prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 je preto podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP vylúčená. Dovolať súd sa z uvedeného dôvodu nebude zaoberať nesprávnym právnym posúdením veci namietaným dovolateľom.

37. Pri dovolacom dôvode podľa § 431 CSP dovolateľ namieta nedoručenie vyjadrenia žalovaného z 1. marca 2016 spolu s prehľadom cenníkov iných autopožičovní a nevykonanie tohto listinného dôkazu.

38. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný doručil súdu prvej inštancie 1. marca 2016 vyjadrenie datované 26. februára 2016, ktorého súčasťou bola argumentácia žalovaného týkajúca sa neprimeranosti ceny nájmu náhradného motorového vozidla. Žalovaný k uvedenému vyjadreniu súdu doručil aj cenníky autopožičovní, ktorými preukazoval, že výška nájomného za náhradné motorové vozidlo poškodeného bola neúčelná. Z obsahu súdneho spisu ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie predmetné vyjadrenie s prílohami žalobcovi nedoručoval. Na pojednávaní uskutočnenom 13. októbra 2016 žalovaný poukázal na svoje vyjadrenie doručené súdu 1. marca 2016. Na pojednávaní uskutočnenom

12. januára 2017 súd prvej inštancie zamietol návrh na výsluch svedka a uviedol, že čítať listiny alebo oznamovať ich obsah v zmysle § 204 CSP nebude, keďže listiny boli protistranám v priebehu konania doručené. Následne súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené a 9. februára 2017 vyhlásil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 33Cb/99/2012-245 v predmetnej veci. Odvolací súd uznesením z 10. júla 2018 č. k. 2Cob/94/2017-270 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil na tom základe, že súd prvej inštancie nevykonával dôkaz predložený žalobcom (úhrada nájmu za náhradné motorové vozidlo) a nedostatočne odôvodnil svoj záver o nepriznaní žalobcovi úroku z omeškania zo sumy 2 051,65 eura uhradenej žalovaným v priebehu konania.

39. Súd prvej inštancie po zrušení rozsudku odvolacím súdom na pojednávaní

31. mája 2019 doručil žalovanému podanie žalobcu z 10. februára 2014 s dokladmi preukazujúcimi úhrady uskutočnenej žalobcom. Súd prvej inštancie opäť uviedol,

že dokazovanie listinami v zmysle § 204 CSP nevykoná, keďže odpisy listín boli stranám doručené počas konania. Súd prvej inštancie následne vydal v poradí druhý rozsudok z 26. júna 2019 č. k. 33Cb/99/2012-286, v ktorého odôvodnení (odsek 25.) uviedol, že žalovaný v konaní tvrdil a preukázal, že obvyklou cenou v danom čase a mieste pre porovnateľné vozidlo je nájomné vo výške 20 eur až 28 eur na deň. Ďalej v odseku 41. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že súd prihliadol na ponuky prenájmu vozidiel založené v súdnom spise predložené žalovaným a z týchto ponúk mal za preukázané, že priemerné ceny porovnateľných motorových vozidiel v danom mieste a čase sa rovnajú cca 50 % sumy, ktorú sa poškodený zaviazal zaplatiť ako nájomné. Súd prvej inštancie na základe toho uzavrel, že suma uplatňovaná žalobcom je neprimerane vysoká, t. j. nejde o cenu obvyklú.

40. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že vyjadrenie žalovaného doručené súdu 1. marca 2016 spolu s prílohami nebolo žalobcovi doručené. Žalobca nebol s uvedenými tvrdeniami a listinami predloženými žalovaným oboznámený a nemal možnosť na takto predložené dôkazy reagovať.

41. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 26. apríla 2022 vyplýva,

že odvolací súd zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi. Odvolací súd zároveň konštatoval, že listinné dôkazy boli stranám sporu doručované. Z nahrávky z predmetného pojednávania nevyplýva, že by odvolací súd v súlade s § 204 CSP napravil pochybenie súdu prvej inštancie a prečítal alebo oboznámil obsah vyjadrenia žalovaného doručeného súdu prvej inštancie

1. marca 2016 spolu s prílohami tvorenými cenníkmi autopožičovní, ktoré do konania predložil žalovaný. Z obsahu súdneho spisu rovnako nevyplýva, že by žalobcovi bolo v odvolacom konaní predmetné vyjadrenie aj s prílohami doručované. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku (odsek 33.) uviedol, že žalobca si náhradné motorové vozidlo požičal za neprimerane vysoké ceny, vychádzal tak z dôkazov predložených do konania žalovaným, ktorých obsah nebol súdom na pojednávaní oboznámený a ktoré neboli žalobcovi doručované.

42. Podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

43. Najvyšší súd na základe vyššie uvedených skutočností konštatuje, že odvolací súd

sa dopustil nesprávneho procesného postupu, keď nenapravil procesné pochybenie súdu prvej inštancie a rovnako ako súd prvej inštancie vychádzal z dôkazov predložených do konania žalovaným, ktoré neboli súdom v súlade s § 204 CSP vykonané a neboli ani žalobcovi v konaní doručované. Uvedený nesprávny procesný postup odvolacieho súdu predstavuje závažný zásah do procesných práv žalobcu, ktorým prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

44. Skutočnosť, že súdy nižšej inštancie, vychádzali pri skutkovom závere o neprimerane vysokej cene nájomného za náhradné motorové vozidlo z dôkazu, ktorý v konaní nevykonali a ktorý ani protistrane nedoručili, nie je možné vyhodnotiť inak,

ako naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, a tým aj dôvodnosti dovolania.

45. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu odkazujúce na pojednávanie uskutočnené 13. októbra 2016, na ktorom mal žalovaný (teda nie žalobca) poukázať na svoje vlastné vyjadrenie doručené súdu 1. marca 2016 a jeho prílohy, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že žalobca mal možnosť sa s týmto podaním žalovaného a jeho prílohami oboznámiť. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je z tohto dôvodu nelogické a nedáva žalobcovi odpoveď na jeho podstatnú odvolaciu námietku, čo rovnako predstavuje naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a zakladá aj dôvodnosť podaného dovolania.

46. Dovolateľ ďalej pri dovolacom dôvode podľa § 431 CSP odvolaciemu súdu vyčíta, že pri nepriznaných nákladoch na znalecký posudok vychádzal z právnej úpravy obsiahnutej v § 209 ods. 2 CSP, a to aj napriek tomu, že žalobca dal znalecký posudok vypracovať a súdu ho predložil v čase predchádzajúcej procesnej úpravy obsiahnutej v OSP.

47. Najvyšší súd k tejto dovolacej námietke konštatuje, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd náklady na vyhotovenie znaleckého posudku žalobcovi nepriznal z dôvodu, že nešlo o účelne vynaložené náklady vzhľadom na nesplnenie § 209 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rovnako uviedol, že nárok na náklady vo výške 100 eur za vypracovaný znalecký posudok žalobcovi nepriznal z dôvodu, že nešlo o znalecký posudok v zmysle § 209 CSP, preto podľa názoru súdu prvej inštancie tento výdavok nebol vynaložený účelne a k plneniu zo strany žalovaného prišlo až po znaleckom posudku vypracovanom znalcom určeným súdom.

48. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že znalecký posudok vypracovaný

Ing. U. predložený do konania žalobcom bol znalcom vypracovaný

12. septembra 2011, pričom z jeho obsahu vyplýva, že tento obsahoval znaleckú doložku v súlade s § 17 ods. 5 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, avšak nie v znení vyžadovanom neskorším § 209 ods. 2 CSP účinným od 1. júla 2016. Z pohľadu argumentácie odvolacieho súdu sa ale odôvodnenie nepriznania nákladov na vypracovanie tohto znaleckého posudku javí jednoznačne ako nelogické, keď nemožno od znaleckého posudku vypracovaného pred účinnosťou § 209 ods. 2 CSP vyžadovať, aby obsahoval znaleckú doložku v znení, v akom to tento neskôr účinný procesný predpis vyžadoval. Rovnako sa javí najvyššiemu súdu

ako zjavne nesprávne odôvodňovať neúčelnosť nákladov na vypracovanie znaleckého posudku tým, že žalovaný pristúpil k dobrovoľnej úhrade časti nároku uplatneného žalobcom až po vypracovaní znaleckého posudku súdom určeným znalcom.

Účelnosť nákladov vynaložených žalobcom nemožno odôvodňovať momentom, kedy žalovaný subjektívne vyhodnotí, že je potrebné poskytnúť žalobcovi dodatočné plnenie.

Plneniu žalovaného do tohto momentu nič nebránilo a žalobca opakovane žalovaného pred iniciovaním súdneho konania o doplatenie náhrady škody vyzýval z dôvodu, že hodnota zvyškov poškodeného vozidla bola žalovaným nadhodnotená.

49. Z uvedených dôvodov je odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v časti vysvetľujúcej, prečo neboli žalobcovi priznané náklady vynaložené na znalecký posudok, nelogické a nedostačujúce. Odvolací súd tak neposkytol žalobcovi adekvátnu odpoveď

na otázku namietanú žalobcom v odvolaní. Z uvedeného dôvodu je rozhodnutie odvolacieho súdu, keď relevantné argumenty odvolacieho súdu jednoznačne chýbajú, v tejto časti nepreskúmateľné, čo zakladá dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ako aj jeho dôvodnosť.

50. Dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd sa odklonil od výkladu § 11 ods. 6 zákona o PZP prezentovaného v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2019, podľa ktorého je až oznámením v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP zrejmé, aký je výsledok prešetrenia škodovej

udalosti. Predbežné a zákonom neupravené oznámenie o spôsobe, akým mieni poisťovňa pokračovať v prešetrovaní škodovej udalosti, nemôže nahrádzať oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 PZP. Žalobca namieta aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, keď vedomosť poškodeného o názore poisťovne na ekonomickú opodstatnenosť opravy poškodeného vozidla a predpokladaný spôsob šetrenia škodovej udalosti nenarúša kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

51. Každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Za protiústavné a aj arbitrárne je potrebné považovať tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03 a I. ÚS 301/06). O takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

52. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že pri tzv. parciálnej škode je rozhodujúcou skutočnosťou, kedy sa oprava poškodeného vozidla ukončila. Odlišná situácia vzniká pri tzv. totálnej škode, kde odvolací súd nesúhlasí s tým názorom, že poškodený má nárok na náhradu za prenájom vozidla až do doby zaobstarania nového vozidla alebo vyplatenia finančných prostriedkov. Podľa odvolacieho súdu pri dobe do obstarania nového vozidla, by požičanie náhradného vozidla mohlo mať povahu dlhodobého nájmu a tieto náklady by prevyšovali škodu na vozidle. Pokiaľ by malo byť rozhodným vyplatenie finančných prostriedkov, k uvedenému odvolací súd uviedol, že s týmto právnym názorom sa nestotožňuje. Odvolací súd ďalej doplnil, že akonáhle je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna, a preto sa vykonávať nebude, nemožno náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné. Podľa odvolacieho súdu zistením, že ide o totálnu škodu a oprava je nerentabilná, vozidlo stráca status náhradného vozidla prenajatého po dobu, kým z dôvodu poškodenia nie je možné užívať vlastné vozidlo.

53. Ústavný súd v náleze zo 16. februára 2023 č. k. III. ÚS 602/2022-34 pri posudzovaní totožnej právnej otázky uviedol, že v prípade totálnej škody dospel krajský súd k záveru, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď je objektívne zistiteľné, že oprava poškodeného je neúčelná, a v prípade sťažovateľky tento moment nastal, keď jej žalovaná oznámila spôsob likvidácie škodovej udalosti (neúčelnosť opravy vozidla). Tento záver však ústavný súd považuje za ústavne neudržateľný. ... Poškodený ani po tomto oznámení poisťovne nemôže naďalej využívať svoje vlastné motorové vozidlo, čiže nedochádza k zmene jeho postavenia a naďalej je nútený užívať náhradné motorové vozidlo. Na základe uvedeného tak možno považovať dobu od zapožičania náhradného vozidla do momentu oznámenia žalovanej o ukončení likvidácie škodovej udalosti [a o výške poistného plnenia podľa § 11 ods. 6 písm. a) zákona o PZP, resp. poukázania finančných prostriedkov] za relevantnú, keď kontinuálne pretrváva potreba používania náhradného motorového vozidla a s tým spojené primerané náklady. Za oznámenie o ukončení šetrenia škodovej udalosti nie je možné považovať predbežné oznámenie o rozsahu poškodenia vozidla, t. j. oznámenie o spôsobe, akým bude poisťovňa ďalej pri šetrení škodovej udalosti postupovať. Dôležitým kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti užívania náhradného vozidla môže v okolnostiach prípadu byť doručenie oznámenia o ukončení likvidácie (ukončení šetrenia) škodovej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, keď poškodený ich prijatím (až) získa možnosť využívať hodnotu, ktorú pred škodovou udalosťou plnohodnotne realizoval využívaním poškodeného vozidla.

54. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd odôvodnením svojho rozhodnutia nedal žalobcovi logickú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, ako vedomosť poškodeného o neekonomickosti opravy prostredníctvom predbežného oznámenia poisťovne (teda nie oznámenia v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP), z ktorého ani nie je zrejmé,

v akej výške a kedy bude poškodenému poskytnuté poistné plnenie, zamedzuje účelnosti nájmu náhradného vozidla poškodeným v čase po doručení tohto predbežného oznámenia o predpokladanom spôsobe likvidácie škodovej udalosti. Poškodený má aj po doručení tohto oznámenia poisťovne naďalej poškodené motorové vozidlo a nemá ani vedomosť o tom, v akej výške mu bude poistné plnenie poskytnuté. Záver prijatý odvolacím súdom aj v tejto veci, že momentom oznámenia poisťovne poškodenému o spôsobe likvidácie škodovej udalosti zaniká účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla, bol ústavným súdom označený za arbitrárny a ústavne neudržateľný. Uvedený záver odvolacieho súdu znevýhodňuje poškodeného pri takom poškodení motorového vozidla, pri ktorom nie je ekonomická jeho oprava, a to bez rozumného odôvodnenia a opory v zákonnej úprave.

55. Z uvedeného dôvodu je aj v tejto časti dovolacích námietok žalobcu podľa najvyššieho súdu naplnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, čím je súčasne daná dôvodnosť dovolania žalobcu.

56. Vzhľadom na konštatované závery dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP, bude úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní napraviť procesné pochybenie spočívajúce v nedoručení listinného dôkazu žalobcovi, zabezpečiť jeho riadne vykonanie (ak jeho vykonanie bude pre ďalšie rozhodnutie odvolacieho súdu potrebné) a riadne sa vysporiadať s podstatnými otázkami, ktoré v tomto konaní vznikli, týkajúcimi sa nákladov vynaložených na znalecký posudok žalobcom a nájmu za náhradné motorové vozidlo.

57. Najvyšší súd vzhľadom na konštatovanú dôvodnosť dovolania žalobcu, rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil, a to v časti druhého výroku, ktorým odvolací súd žalobu vo zvyšku zamietol a v časti tretieho výroku, ktorým odvolací súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, keďže ide o výrok závislý od výroku vo veci samej. Podľa § 450 CSP najvyšší súd v zrušenej časti vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

58. Žalobca vo svojom dovolaní nešpecifikoval, že by dovolaním napádal len výrok o zamietnutí zvyšnej časti žaloby. Dovolanie uplatnil proti rozsudku odvolacieho súdu ako celku. Odvolací súd prvým výrokom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v prospech žalobcu tak, že žalobcovi priznal nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 2 051,65 eura od 14. septembra 2011 do 1. marca 2016 do troch od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na to, že uvedený výrok bol prijatý v prospech žalobcu, žalobca nebol oprávnený proti nemu podať dovolanie (§ 424 CSP). Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dovolanie žalobcu proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. b) CSP odmietol, ako podané neoprávnenou osobou.

59. O trovách dovolacieho konania a trovách pôvodného konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 CSP).

60. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.